

NO ÉS NO

Feia ja cinc hores que la Cèlia i les seves amigues ballaven i bevien a la festa universitària.

Quan, de sobte...

La Cèlia va marxar del local i va córrer fins a casa seva.

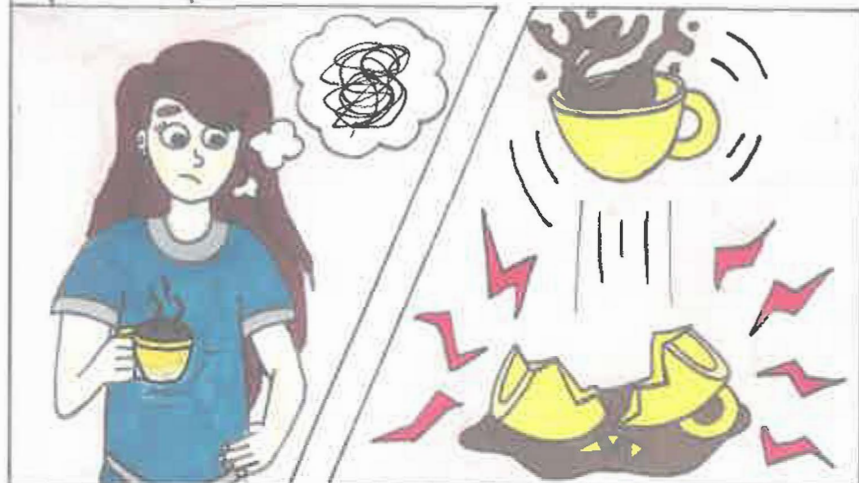
Va decidir posar-li una excusa a la seva millor amiga per no preocupar-la.

Però no va poder adormar l'ull en tota la nit.

Els dies següents va intentar fer vida normal, però l'ansietat i la por la consumien. No volia parlar del que havia passat; pensava que ningú no la creuria o que la culparien.

Però la seva millor amiga ho va notar.

L'Alexia va acabar aconseguint que la Cèlia s'obris i acabés explicant-li el que li havia passat.

Tot i els moments adversos de desconfiança social, revictimització al judici i falta de protecció institucional, la Cèlia va acabar atrevint-se a denunciar l'agressor, de manera que el cas es va portar al jutjat. Ell es va declarar culpable, pel qual se li va decretar una ordre d'allunyament i una pena de presó de dos anys.

El camí de la Cèlia va inspirar altres veus a alpar-

Va conèixer a altres dones que havien passat pel mateix, i juntes van decidir unir forces i crear una companya que vetllava per la prevenció i erradicació de les violències masclistes o discriminacions de gènere.

La van anomenar "No és no", i va aconseguir que el 8 de març, milers de pancartes omplissin els carrers.

La gent començava a entendre que, amb cada pas, amb cada paraula, amb cada gest de resistència, es construeix un futur on les violències masclistes o de gènere no tenen cabuda.

